

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, ID DS: qkbaa2n
posta@uouu.gov.cz, uouu.gov.cz

Čj. UOUU-05516/24-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a odst. 5 a podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatelky, Mgr. Radomíry Dvořákové, nar. 18. 5. 1963, bytem Balbínova 7, 779 00 Olomouc (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství, se sídlem Jezuitská 585/4, 660 55 Brno, ze dne 4. 11. 2024, č. j. 1 SIN 92/2024-30, o odmítnutí žádosti o informace ze dne 15. 10. 2024, takto:

V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, **se rozhodnutí Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 4. 11. 2024, č. j. 1 SIN 92/2024-30, o odmítnutí žádosti, ruší a věc se mu vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatelka požádala dne 15. 10. 2024 prostřednictvím datové zprávy Nejvyšší státní zastupitelství (dále též „povinný subjekt“ či „NSZ“), žádostí datovanou dnem 15. 10. 2028 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), v následujícím znění (zvýraznění a číslování doplněno Úřadem):

„Sdělte mi dle informačního zákona jako povinný, a to na základě důkazů (informací) doložených v příloze pro ústavní soud, [1] která z 18. zcela odlišných argumentací "jak měřit obsah THC v konopí pro stanovení trestnosti skutku" je dána zákonem, dále [2] kdo (který státní orgán) je odpovědný za zákonnost určení správného postupu a objektivitu učení vzorku konopí k měření (čili která část rostliny konopí je měřena na obsah látky kanabinoidů THC, CBD, CBN), jak určuje metodika OSN, která limit THC vůbec neuvádí, stejně jako Úmluvy OSN a nařízení vlády č. 192/1988 Sb., které předcházelo zákonu o návykových látkách, který limit THC zavedl), dále sdělte, [3] jak je definován v dané zákonné normě tzv. reprezentativní vzorek, čili kolik rostlin konopí nejméně musí být společně zhomogenizováno, aby bylo možné hovořit o překročení limitu THC, neboť jedna a tatáž odrůda může mít na různých částech pěstební plochy až 28. násobně odlišný obsah THC (dle studií vědců) a v tomto ohledu žádá např. metodika forenzních laboratoří ENFSI konopí

*překatrovat a zhomogenizovat ze sta pěstovaných rostlin nejméně z 11 rostlin a do počtu 10 pěstovaných rostli je žádá překatrovat a zhomogenizovat všechny, ale unijní zemědělská norma žádá jako reprezentativní vzorek ze sta rostlin překatrovat a zhomogenizovat nejméně padesát rostlin konopí (vrcholíky, cannabis herba), jaký počet rostlin žádá norma WHO pro léčebné konopí nevíme, rozhodně ale tato norma jako jediná uvádí rozptyl naměřených hodnot THC akreditovanou laboratoří +/- 5% THC (viz recepty na konopí do lékárny, odpovědný je zřejmě SUKL nebo MZ), totéž musí být garantováno a hodnoty hodnověrné pro export a import (MOP?), **[4] zkrátka nejen řekněte, jaká norma odpovídá zákonu pro zahradnické pěstování, pěstování pro léčebné účely a pěstování pro výrobu konopí na marihuanu**, byť se domnívám, že zjištěná hodnota musí mít vždy stejný postup zjištění.*

*Za tuto neurčitost práva a legislativy musí být někdo odpovědný. Napište proto, **[5] kdo je odpovědný, aby se ta či ta norma používala a bylo to de iure zákonem dané**, protože policie a celníci údajně mají jen nezávaznou normu forenzních ústavů ENFSI, ale ve skutečnosti ji policie v regionech vůbec nepoužívá, stejně jako nepoužívá normu OSN, WHO nebo normu EU a jak vidíte v příloze, ministr vnitra dne 8.10.2024 napsal, že vnitro nemá s policií nic společného a zákonnost jejich jednání a absenci legislativy negarantuje....*

Zajisté chápete, že již jen určení, kdo je povinným k této otázce/otázkám, je věc nadmíru složitá.

Vzhledem k vážnosti věci a délce zjišťování odpovědi, "jak to má být dle zákona" téměř dvacet let a všichni mlčí a nevinní jsou zavíráni do vězení bez předpisu, budu vděčna za váš maximální zájem o vydání informace"

(dále jen „žádost“).

Žadatelka současně post scriptum vyslovila požadavek adresovaný podatelně Ústavního soudu.

[2] Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 4. 11. 2024, č. j. 1 SIN 92/2024-30, žadatelčinu žádost dle ustanovení § 15 odst. 1 a § 2 odst. 1 a odst. 4 InfZ odmítl. K tomu uvedl, že do jeho působnosti jakožto povinného subjektu dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ zákon nesvěřil poskytování právních rad nebo zaujímání stanovisek pro osoby vně státního zastupitelství, nadto i k postupu jiných orgánů veřejné moci, rozhodování o tom, jaké úkony jim přísluší provést, nebo určovat, jak správně sestavit reprezentativní vzorek zmíněný žadatelkou. Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory. Přitom právě informace tohoto druhu, které by musely být teprve vytvořeny pro účel jejich poskytnutí žadatelce, byly v daném případě předmětem žádosti. Řízení vedené podle InfZ neslouží k vytváření a zaujímání právních nebo jiných stanovisek, například k tomu, jak by měly v určitých věcech postupovat jiné orgány veřejné moci. Informace, které byly předmětem posuzované žádosti, tedy stanoviska, která by povinný subjekt musel nejprve vytvořit, a vysvětlování postupů jiných orgánů veřejné moci nebo právní úpravy, ani pojmově informacemi ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ nejsou. Bylo tedy zřejmé, že informace, jež by bylo nutno teprve vytvořit a zaznamenat pouze pro jejich poskytnutí žadatelce, se povinnost poskytnout je podle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ netýká.

[3] Žadatelka podala dne 9. 11. 2024 u povinného subjektu prostřednictvím datové zprávy odvolání, v němž namítala: „Pokud policie, ministerstvo vnitra, úřad vlády, ministerstvo spravedlnosti, zdravotnictví a zemědělství společně s nejvyšším soudem a nejvyšším správním soudem totožně sdělují, že nemají informace k zákonné normě k zjištění legality konopí od roku 1990 dosud, pak je musí mít NSZ, neboť obhájuje zákonnost

kriminalizace, viz přílohou podklady zcela odlišných a často vědomě nepravdivých tvrzení policie od roku 2010 dosud, například že nezávazná norma zjištění obsahu THC podle OSN nebo podle ENFSI je totožná jako právně závazná norma EU, což je úplný výmysl odporující důkazům“. Požádala proto odvolací orgán, aby požadované informace povinnému subjektu přikázal poskytnout.

[4] Povinný subjekt neshledal důvod pro vyhovění žadatelčině odvolání postupem dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), formou autoremedury, a proto dne 20. 11. 2024 zaslal Úřadu žadatelčino odvolání včetně stanoviska a spisového materiálu. Předmětné písemnosti byly úřadu doručeny dne 21. 11. 2024.

[5] Žadatelka své odvolání dne 28. 11. 2024 následovně doplnila: *„Zasílám vám oběma podklady, a hlavně důkazy důvodnosti přezkumu nejen v prvním bodu dodatku Stížnosti na porušení zákona ze dne 24.11.2024 zaslanému také nejvyššímu státnímu zástupci a důkazy ve Stížnosti na porušení zákona ze dne 17.11.2024 s přílohami Lékaři a Interpelace jako další komplexní důkazy důvodnosti opravného prostředku jak pro NSZ, tak pro Úřad pro ochranu osobních údajů. Pokud by takovými informacemi NSZ nedisponovalo, přičemž o nezákonnosti vědomě konaného jednání odpovědných orgánů včetně justice vědělo a bylo opakovaně informováno, pak se domnívám, že by měl Úřad nařídit NSZ vydat informaci, jak od tzv. sametové revoluce v roce 89 OČTŘ poznaly právně závazným předpisem, že konopí pěstitelů není legální, což nikdo ze státních orgánů neumí odpovědět. A pokud to sdělila justice, vždy lhala. Viz stížnost na porušení zákona ze dne 17.11.2024 Aby bylo nezákonné jednání NSZ doloženo explicitně, pak k tomuto zasílám rozhodnutí ve věci 1SIN 95/2024, aby měl úřad postaveno najisto, že NSZ tvrdí, že nemá informaci k zjištění legality/nelegality konopí“.*

[6] Žadatelka podala dne 11. 1. 2025 stížnost na nečinnost Úřadu při vyřizování jejích odvolání, v níž požadovala zjednání nápravy. Úřad žadatelce odpověděl v rámci přípisu ze dne 14. 1. 2025, č. j. UOOU-05516/24-4, UOOU-05657/24-5.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[7] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení a k rozhodnutí o odvolání v předmětné věci.

[8] Vzhledem k tomu, že nadřízený orgán povinného subjektu nelze dle kritérií vymezených v ustanovení § 178 správního řádu určit, je v souladu s § 20 odst. 5 InfZ věcně příslušným nadřízeným orgánem NSZ Úřad, který je tak nadán pravomocí k rozhodnutí o žadatelčině odvolání.

III.

Věcné posouzení odvolání

[9] Úvodem lze konstatovat, že povinný subjekt ve výroku napadeného rozhodnutí nad rámec procesněprávního ustanovení, na jehož základě byla žádost odmítnuta (tj. § 15 odst. 1 InfZ), a aplikované hmotněprávní výluky z práva na informace (tj. § 2 odst. 4 InfZ), odkázal též na ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, které však neobsahuje výluky z práva na informace. Jedná se pouze o výkladové ustanovení, které tak nebylo potřeba přímo ve výroku napadeného rozhodnutí uvádět. Odkazy na nadbytečná ustanovení činí výrok správního rozhodnutí v nejlepším případě nepřehledným, v nejhorším vnitřně rozporným, což může vést k jeho nepřezkoumatelnosti. S přihlédnutím k této skutečnosti Úřad v zájmu přehlednosti mohl

přistoupit k formální změně výroku napadeného rozhodnutí a nadbytečný odkaz na ustanovení § 2 odst. 1 InfZ z něj vypustit, ovšem s ohledem na skutečnost, že věc vrací povinnému subjektu k novému projednání, se takový postup jevil jako nadbytečný.

[10] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatelka domáhá.

[11] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

[12] Odvolání je důvodné.

Právní rámec

[13] Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) *lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.*

[14] Podle čl. 17 odst. 5 Listiny *jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*

[15] Podle ustanovení § 2 odst. 4 InfZ *se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

[16] Podle ustanovení § 3 odst. 3 InfZ *se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*

[17] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[18] Podle § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

[19] Z judikatury správních soudů k tomuto ustanovení jednoznačně plyne, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo v předmětné věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno.

[20] Povinnost správních orgánů řádně odůvodňovat svá rozhodnutí neslouží pouze potřebám přezkumu ze strany nadřízených orgánů či soudů. Odůvodnění slouží především

účastníkům řízení, kterým umožňuje náležitě formulovat jejich námitky. Zásadně přitom platí, že z rozhodnutí musí být patrný myšlenkový postup správního orgánu, musí v něm být uvedeny všechny stěžejní argumenty a zhodnocení podkladů rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Do správního spisu je přitom nutno založit listiny a další podklady rozhodnutí, ze kterých povinný subjekt učinil skutková zjištění.

Dotaz na názor dle § 2 odst. 4 InfZ

[21] Z hlediska hmotněprávního může být žádost odmítnuta na základě ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, jsou-li splněny dvě podmínky: požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje (nebyla vytvořena, resp. zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) a současně povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat, přičemž ta může být dána nejen výslovně, ale může též nepřímo vyplývat z jiných právních povinností.

[22] Při aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 InfZ a odmítnutí žádosti jako dotazu na názor je třeba vyhodnotit obsah žádosti, zda se jedná o žádost o sdělení názoru na určitou záležitost, který má povinný subjekt dle požadavku žadatele teprve zaujmout, a na straně druhé žádost o poskytnutí informace o názoru či stanovisku, které povinný subjekt jako svůj názor již zaujal, resp. tak podle tvrzení žadatele již učinil a ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zmíněného zákona zaznamenal. Pouze v prvním případě se bude jednat o situaci předvídanou § 2 odst. 4 uvedeného zákona, zatímco v případě druhém bude žádost směřovat k poskytnutí již existující informace, kterou lze poskytnout. Lze tedy shrnout, že z hlediska aplikace ustanovení § 2 odst. 4 InfZ je relevantní to, zda stanovisko bylo zaznamenáno jako informace – pokud ano, nelze toto ustanovení pro odmítnutí žádosti aplikovat.

[23] Pod „dotazy na názory“ se nejčastěji řadí žádosti o poskytnutí právních výkladů a stanovisek. Povinnost poskytovat právní výklady v režimu InfZ neexistuje, povinný subjekt však samozřejmě takové stanovisko zpracovat může a může je i poskytnout, nicméně žadatel se jeho poskytnutí nemůže v režimu InfZ nárokově domoci. Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o poskytnutí právního výkladu, podanou žadatelem s přímým odkazem na InfZ, je třeba žádost buď s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ rozhodnutím odmítnout, nebo žadateli nad rámec povinnosti podle InfZ právní stanovisko poskytnout.

[24] Další typovou skupinou žádostí, které lze podřadit pod dotaz na názor, jsou žádosti požadující „(do)vysvětlení“ postupů či stanovisek povinných subjektů. Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. I v těchto případech platí, že povinný subjekt může žadateli „trpělivě vysvětlovat“, může však též žádost odmítnout s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ.

[25] V případě požadavku, aby povinný subjekt „dokladoval“ vyjádření svých představitelů (tedy aby odůvodnil, z čeho tento představitel při formulaci svého stanoviska vycházel, a aby své vyjádření doložil příslušnými podklady), jestliže žádost adresovaná povinnému subjektu směřuje k poskytnutí informací, o které měl představitel tohoto subjektu opírat své stanovisko, pak takové informace mají být poskytnuty, má-li je povinný subjekt k dispozici, tj. využil-li představitel povinného subjektu při formulaci svého stanoviska informace, které

mu povinný subjekt předal. Není však povinen v režimu InfZ „vysvětlovat“ či „odůvodňovat“, proč jeho představitel určitý názor zaujal.

[26] Je přitom třeba zdůraznit, že žádost o informace není specifickým opravným prostředkem, jehož prostřednictvím by měl účastník řízení brojit proti rozhodnutím či postupům správních orgánů, s nimiž nesouhlasí (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014–64, a FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 63, 76-79].

[27] Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2023, č. j. 6 A 64/2021-55: *„Nejvyšší správní soud je toho názoru, že výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič. Nedopadá tak na případy, kdy názory povinného subjektu byly zachyceny např. na list papíru, v elektronickém dokumentu atp. (...). Jak dotaz na názor, tak na budoucí rozhodnutí v sobě zahrnuje požadavek na vytvoření (a následné sdělení) příslušného názoru či budoucího rozhodnutí, tj. požadavek na vytvoření nové informace. Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření [...]. Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 tedy směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim [InfZ]. (...) Jestliže se žadatel domáhá stanoviska, které již bylo (dle tvrzení žadatele) zaujato, a pokud povinný subjekt toto stanovisko skutečně zaujal a zaznamenal, pak přestože se jedná o jeho názor na určitou záležitost, nebude možné uplatnit § 2 odst. 4 a zaujaté stanovisko bude třeba poskytnout. Naopak pokud vyžádané stanovisko dosud zaujato nebylo (tedy informace nevznikla), avšak žadatel se domnívá, že ano, směřuje žádost k poskytnutí neexistující informace a žádost bude třeba z tohoto důvodu odmítnout. Pokud však žadatel požaduje, aby takové stanovisko bylo k podané žádosti teprve zaujato, pak se skutečně jedná o dotaz na názor a žádost bude vyřizována dle § 2 odst. 4. (...) Informační povinnost nastává pouze v případě informací reálně existujících. Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné (...) pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu (...). Soud tedy dává zapravdu žalobci, že názor může být zdrojem informace, nicméně může tomu být jen v určitých případech, kdy povinný subjekt svůj určitý názor či stanovisko již zaujal“.*

[28] Z uvedených premis vycházel Úřad při posuzování předmětné věci.

Aplikace na předmětný případ

[29] Úřad nejprve považuje za vhodné konstatovat, že žadatelčiným požadavkem vysloveným *post scriptum* v její žádosti adresovaný Ústavnímu soudu se nebude zabývat, jelikož nebyl adresován povinnému subjektu, a povinný subjekt jej proto nemusel, a vzhledem k jeho obsahu ani nemohl, v rámci vyřizování žadatelčiny žádosti řešit.

[30] V této souvislosti lze dodat, že Úřad nemá za to, že by žadatelkou přiložené dokumenty svědčily o tom, že by povinný subjekt měl disponovat požadovanými informacemi, pouze o zájmu jejím a s ní spolupracujících osob o dotazovanou problematiku, případně o tom, že např. Celní správa a Policie České republiky dotazy žadatelky či s ní

spolupracujících osob týkající se dotazované problematiky zodpovídaly. Správnost či pravdivost takto poskytnutých odpovědí Úřadu jednak nepřísluší zkoumat a jednak nejsou ani předmětem tohoto odvolacího řízení.

[31] K tomu je třeba dodat a zdůraznit, že Úřad je nadřízeným orgánem NSZ pouze v řízeních dle InfZ. Jako takový není nadán pravomocí ani působností, aby mohl jakkoliv zasahovat do činnosti NSZ nad rámec kontroly řádného plnění jeho informační povinnosti na základě ustanovení § 16, § 16a nebo § 16b InfZ, či tuto činnost jakkoliv hodnotit. Úřad může v nyní projednávaném případě pouze přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí a postup povinného subjektu v řízení o žadatelčině žádosti, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a to v souladu s dikcí InfZ a správního řádu. Úřadu tak jakožto nadřízenému orgánu pouze v řízeních dle InfZ nepřísluší, aby NSZ cokoliv přikazoval činit mimo agendu tohoto zákona.

[32] Dále NSZ je jakožto povinný subjekt dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ povinný k žádosti dle InfZ žadatele informovat o své činnosti, resp. poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Pakliže měl povinný subjekt za to, že se žádost jeho působnosti netýká, mohl ji odložit s odkazem na ustanovení § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. To ovšem neučinil, když žádost místo toho s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 InfZ odmítl jakožto dotaz na názor. K tomu byl samozřejmě oprávněn. Je totiž pouze na povinném subjektu, jaký způsob vyřízení podané žádosti zvolí. Úřad však *orbiter dictum* dodává, že má s ohledem na okolnosti případu za to, že nelze konstatovat, že by se žadatelčina žádost netýkala působnosti povinného subjektu. S ohledem na doktrinální a judikatorní široký výklad pojmu „působnost povinného subjektu“ je totiž třeba mít za to, že pakliže má povinný subjekt určitou informaci k dispozici, tato se vztahuje k jeho působnosti, resp. lze ji dle InfZ poskytnout.

[33] „V tomto smyslu pak samozřejmě není ve vztahu k informační povinnosti povinných subjektů rozhodné, zda byla požadovaná informace (používaná povinným subjektem a mající vztah k jeho činnosti) povinným subjektem vytvořena, nebo ji tento získal z jiného zdroje (...). **Určité obsahové rozšíření pojmu působnost podal NSS v rozsudku č. j. 6 As 38/2015-51, když dovodil jakousi specifickou presumpci s tím, že disponuje-li povinný subjekt fakticky určitou informací, lze předpokládat, že se týká jeho působnosti** (*„Existence určité informace a její dispozice povinným subjektem totiž nasvědčuje tomu, že tato informace se vztahuje k působnosti povinného subjektu. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že orgány veřejné moci mají podle § 2 odst. 1 SvInf povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, a nikoliv pouze informace, ohledně nichž je působnost přímo dána. Proto pojem ‚informace vztahující se k působnosti povinného subjektu‘ je širší a zahrnuje i případy, kdy určitá věc sice přímo nenáleží do působnosti povinného subjektu, nicméně s jeho zákonem vymezenou působností přímo či alespoň nepřímo souvisí. Proto pokud povinný subjekt s požadovanou informací disponuje, tak lze předpokládat, že tato informace se k jeho působnosti určitým způsobem vztahuje. V souvislosti s ústavně zaručeným právem na informace je třeba vycházet z imperativu, že povinný subjekt je povinen poskytnout všechny informace, které má objektivně k dispozici, a to tím spíše, vztahují-li se k jeho působnosti, resp. pokud s jeho působností a posláním nejsou zcela v rozporu. Pokud tedy ve sféře povinného subjektu informace existují a jsou k dispozici, je třeba vycházet z domněnky, že se k jeho působnosti vztahují.“*)“ (cit. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 43–44; zvýraznění doplněno Úřadem).

[34] Jelikož má Úřad za to, že určitou informaci k žadatelkou dotazované problematice povinný subjekt pravděpodobně disponuje (k tomu viz níže), aplikace ustanovení § 14 odst. 5 písm. c) InfZ by tak v projednávané věci se značnou pravděpodobností nebyla namístě.

[35] Vyřizování žádostí dle InfZ nespadá do agendy státního zastupitelství jako takového, nýbrž do agendy správy státního zastupitelství jako jeho orgánu „servisního“. Správa státního zastupitelství přitom nesmí narušovat plnění úkolů vyplývajících z působnosti státního zastupitelství, mezi něž spadá mimo jiné též činnost státního zastupitelství v pozici orgánu činného v trestním řízení nebo dohledového orgánu. Správa NSZ jakožto povinný subjekt dle InfZ a „servisní“ orgán NSZ přitom není povinna ani oprávněna komentovat nebo hodnotit právní úpravu problematiky měření obsahu THC v konopí nebo působnost či *ad hoc* postupy NSZ nebo ostatních orgánů veřejné moci. Není povinna ani požadované informace pro žadatelku vytvořit nebo obstarat, pokud již nebyly NSZ v minulosti vytvořeny a zaznamenány v podobě předpokládané ustanovením § 3 odst. 3 InfZ. Pouze v takovém případě by bylo lze žadatelčiným požadavkům vyhovět. Úřad má ovšem podezření, že právě o takový případ by se v projednávané věci mohlo jednat.

[36] Žadatelka se dotazovala: „[1] která z 18. zcela odlišných argumentací "jak měřit obsah THC v konopí pro stanovení trestnosti skutku" je dána zákonem; [2] kdo (který státní orgán) je odpovědný za zákonnost určení správného postupu a objektivitu učení vzorku konopí k měření (čili která část rostliny konopí je měřena na obsah látky kanabinoidů THC, CBD, CBN); [3] jak je definován v dané zákonné normě tzv. reprezentativní vzorek, čili kolik rostlin konopí nejméně musí být společně zhomogenizováno, aby bylo možné hovořit o překročení limitu THC; [4] zkrátka nejen řekněte, jaká norma odpovídá zákonu pro zahradnické pěstování, pěstování pro léčebné účely a pěstování pro výrobu konopí na marihuanu; [5] kdo je odpovědný, aby se ta či ta norma používala a bylo to de iure zákonem dané“.

[37] Úřad má za to, že přinejmenším k dotazům pod body č. 1 a 3 žádosti by povinný subjekt na základě informací obsažených v napadeném rozhodnutí mohl mít odpověď. Respektive, i přestože se v případě žadatelčiných dotazů bezpochyby jedná o požadavek na poskytnutí právního stanoviska, tj. názoru povinného subjektu, je zřejmé, že povinný subjekt k předmětu žadatelčiny žádosti již názor v určité podobě pravděpodobně zaujal. Povinný subjekt totiž v závěru napadeného rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, v níž se soud žadatelkou dotazovanou problematikou zabýval (zvýraznění doplněno Úřadem): „Je možné dodat, že s předmětem žadatelčiny žádosti souvisí judikatura Nejvyššího soudu, například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018 sp. zn. 11 Tdo 1455/2018, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2020 č. j. 11 Tdo 1478/2019 - 3016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2022 č. j. 11 Tdo 366/2022 - 150 (...) **a rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, na která tato usnesení odkazují**“.

[38] Zmiňované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 11 Tdo 1455/2018, pak odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 11 Tdo 181/2015, dle něžž (zvýraznění doplněno Úřadem): „**K dovolání se vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství, který jej považuje dílem za neopodstatněné, dílem za neodpovídající uplatněným dovolacím důvodům.** (...) K námitce, že ve věci není splněn základní předpoklad trestnosti jeho činu, neboť v důsledku metodologicky nesprávného posouzení koncentrace účinné látky THC bylo pěstování konopí dovolatelem nesprávně hodnoceno jako nedovolené, je však třeba uvést, že zákon o návykových látkách konkrétní návod, jakým způsobem objem účinné látky zjistit, nestanoví. Zde je však třeba uvést, že stanovení obsahu účinné látky je metodologicky zpracováno normativně na úrovni práva Evropské unie. Lze odkázat na Nařízení Komise (ES) č. 2316/1999 ze dne 22. října 1999,

*kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1251/1999 o režimu podpor pro producenty některých plodin na orné půdě, a to ve znění Nařízení Komise (ES) č. 327/2002 ze dne 21. února 2002. Posledně citované nařízení přitom ve své příloze V. vložilo do novelizovaného nařízení č. 2316/1999 novou přílohu XIII., již byla stanovena závazná "Metoda společenství pro kvantitativní určování obsahu delta-9-thc (tetrahydrokanabinolu) v odrůdách konopí". Přestože tato metodika je stanovena primárně pro potřeby regulace v oblasti zemědělství, podstatné je, že jde o exaktní vědeckou metodu sloužící pro stanovení obsahu THC za účelem odlišení "technických" odrůd rostliny konopí. **Z tohoto exaktního normativně stanoveného metodického standardu pak vychází i znalecká metodika Kriminalistického ústavu v Praze, kterou závazně přejímají podřízená pracoviště odborů kriminalistické techniky a expertíz krajských ředitelství policie.** (...) Výhrady dovolatel učinil také k metodice měření obsahu THC, což považuje za základní otázku k posouzení trestnosti jeho jednání, neboť nesprávnou metodou měření bylo pěstování konopí vyhodnoceno jako protizákonné. Argumentace, kterou tuto námitku podkládá, je však zásadně postavena na skutkových výhradách, a to navíc bez konkrétního vymezení pochybení, které při měření mělo nastat. Dovolatel pouze hypotetizuje, že doporučený postup kriminalistického ústavu může, ale nemusí policejní orgán zvolit, přičemž vyslovuje nespokojenost nad stavem legislativy České republiky, která podle něj od vstupu do EU neučinila závaznou normu pro měření obsahu THC v konopí. **Nejvyšší soud tak pouze v souladu s vyjádřením státního zástupce uvádí,** že Nařízení Komise (ES) č. 327/2002 ze dne 21. února 2002, kterým se mění nařízení (ES) č. 2316/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1251/1999 o režimu podpor pro producenty některých plodin na orné půdě, upravuje v příloze XIII. zařazené do přílohy V. "Metodu společenství pro kvantitativní určování obsahu delta-9thc (tetrahydrokanabinolu) v odrůdách konopí". **Ačkoliv zákon o návykových látkách nijak nevymezuje metody postupu měření koncentrace THC v konopí, činí tak právní akt komunitárního práva, ze kterého vychází znalecký postup kriminalistického ústavu a odborných pracovišť provádějících předmětné měření**".*

[39] Na základě výše citovaného usnesení je tedy zřejmé, že NSZ k žadatelkou dotazované problematice již v minulosti určitý postoj zaujalo. Tento názor musí být logicky ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 InfZ zaznamenán. Není však zcela zřejmé, zda povinný subjekt zaujal názor konkrétně a přímo ve vztahu k předmětu žadatelčiných dotazů, resp. zda lze všechny žadatelčiny dotazy na základě již existujícího stanoviska NSZ zodpovědět. Respektive, Úřad nemá k dispozici vyjádření státního zástupce NSZ, na něž Nejvyšší soud v citovaném rozsudku odkazuje. Nelze tudíž bez dalšího konstatovat, že by na základě informací v něm obsažených bylo lze zodpovědět žadatelčiny dotazy. Respektive, z informací obsažených ve správním spisu není zřejmé, zda lze veškeré žadatelčiny dotazy reálně zodpovědět, ani zda výše zmiňované vyjádření NSZ obsahuje veškeré dostupné informace k žadatelčiným dotazům.

[40] Úřadu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a pro nedostatek důvodů, a jako takové jej vrátit povinnému subjektu k novému projednání.

[41] Pro vnitřní rozpornost z toho důvodu, že povinný subjekt na jednu stranu tvrdí, že se věc netýká jeho působnosti a že požadovanými informacemi ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 InfZ nedisponuje, resp. že požadovaný názor dosud nebyl zaujat, a na druhou stranu odkazuje na soudní rozhodnutí, jejichž obsah toto jeho tvrzení ve svém důsledku popírá. Pro nedostatek důvodů proto, že povinný subjekt dostatečně a ve vztahu k jednotlivým žadatelčiným dotazům neodůvodnil, z jakého důvodu je nelze zodpovědět.

[42] S ohledem na vady odůvodnění napadeného rozhodnutí a pochyby ohledně zákonnosti aplikované výluky z práva na informace má Úřad za to, že by ustanovení § 16 odst. 4 InfZ v tomto případě nesplnilo svůj účel, resp. že by prostým doplněním odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo jen stěží lze zhojit jeho vadu nepřezkoumatelnosti.

[43] Posouzení vhodnosti aplikace ustanovení § 16 odst. 5 InfZ by vyžadovalo seznámení se stanoviskem povinného subjektu odkazovaným v citovaném usnesení Nejvyššího soudu, které Úřad nemá k dispozici. Lze rovněž uvažovat o tom, že povinný subjekt k předmětu žadatelčiných dotazů disponuje též dalšími informacemi. Úřadu se proto jeví jako vhodnější postup aplikovat ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, aby povinný subjekt žádost v její celistvosti a jednotlivé v ní obsažené dotazy znovu posoudil a projednal.

IV. Závěr

[44] Úřad po posouzení napadeného rozhodnutí, souvisejícího správního spisu a postupu, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, dospěl k závěru, že žadatelčino odvolání je důvodné. Úřad shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost a pro nedostatek důvodů. Úřad proto věc povinnému subjektu v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vrátil k novému projednání.

[45] Povinný subjekt žádost znovu projedná a ve vztahu k jednotlivým žadatelčiným dotazům posoudí, zda je lze v režimu InfZ zodpovědět. Pakliže bude znovu aplikovat ustanovení § 2 odst. 4 InfZ, pak ve vztahu k jednotlivým požadovaným informacím náležitě odůvodní, na základě čeho má za to, že požadovaný „názor“ dosud nebyl NSZ zaujat a nelze jej proto dle zmíněného ustanovení InfZ poskytnout. Pakliže nesezná, že je namístě žádost odmítnout na základě odlišné výluky, požadované informace žadatelce poskytne.

[46] Jelikož Úřad tímto rozhodnutím o žadatelčině odvolání rozhodl, přičemž jej vyhodnotil jako důvodné, o žadatelčině podnětu k opatření proti nečinnosti ze dne 11. 1. 2025 již samostatně nerozhodoval, neboť je zřejmé, že vydáním nynějšího rozhodnutí byla nečinnost Úřadu odstraněna. Ze strany Úřadu by se tak jednalo o ryze formalistický postup.

[47] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Praha 27. ledna 2025

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1. Mgr. Radomíra Dvořáková, Balbínova 371/7, 779 00 Olomouc, ID DS: g8becxh
2. Nejvyšší státní zastupitelství, Jezuitská 585/4, 660 55 Brno, ID DS: 5smaetu